

en el primer dels teatros
que tenim en la situat,
una exhibició tremenda
de bichos domesticats,
payasos, volatineros
y planches y choos de mans.
Allí ahon, al fi de *Lucrecia*
morien envenenats
els coristes que prentien
la begudeta fatal,
ó ategaben a *Desdemona*
en acabant de sopar:
el puesto en qu' els nostres pares
sentien embelats,
les queixes, qu' en vers, llansaba
Blasillo, desemburral
ó aplaudien al gran Vico
en el paper de Gusmán,

— 5 —

y als grans drames musicals
per pór á un parell de coses
ó de morir estrellats
y queixantse de la plancha
que ha segut fenomenal.

—

Una vegá que la Falla
el Llibret deixa explicá,
pregue al públic que 'm dispense
y no prenga res á mal,
pues la intensió dels falleros,
y meua, no es molestar;
ríguense, si els dona risa,
callen, si grasia no 'ls fá,
pero el bón humor no pérguen
per un motiu tan trivial,
que tractanse d' *alegría*
está prohibit el plorar.

— 8 —

Al pas que anem, vindrà dia
qu' en la nostra capital
será *La Ven de Valencia*
órgue dels republicans.
Els soldats, seminaristes,
els canonches, consehals,
el Clot, museu de pintures
y l' Alameda, mercat.
Se farán bons en el Temple,
en la Loncha els funerals,
conserts en el pont de fusta,
haurá gallera en la Sang.
Serán els fusters, banqueros,
els carnisers, siruchans,
y lotes les còses rares
que pugues imachinar.
Pero res tan estrambòtic,
com vòre en el Prinsipal,

— 4 —

LLIBRET DE LA FALLA

DE LA

Vallá de San Fransés

VALENCIA

Imprenta de M. Alufre

Pellicers, 6

de semechant desbarat
y uoicament esta falla
qu' els vehins van à cremar,
demostra qu' encara queda
en la nostra Capital,
per les còses del Art:
per aixó vos el presenta
trist y místico y endolal,
plorant à llàgrima viva
perque han entrat à caball,
—com els bàrbaros en Roma—
en el Teatro Prinsipal,
equilibristes, doleres,
trampolins, còrdes, perpals,
montures y maquinaries,
que aquell temple han profanat,
sent fuchir à la Comèdia,

— 7 —

— 6 —

cuant, garbós, tiraba al moro,
el famosíssim puñal,
ara reina l' Alegria
—que à mí me dona pesar—
y allí acudix, en el pòble,
la *crém* de la societat,
pera vòre algún artiste
que à un marrano fá parlar
ó s' engolix tres navaixes
d' Albasete, de à dos pams,
ó pasecha una tartana
en tartanero, caball,
huit asientos y equípaches,
posat tot damunt del nás
y demprés la tira al techo
y l' arreplega en el pap.

—
No hagút ningü que protéste

No 's comprén lo que así pasa
mes tot està cambiat,
els hòmens en miriñaque,
les femelles en gabán.

Les persones de bé, arruches,
els pillos, acomodats,
els chovens fets unes chanques,
els agüelos com chavals.

En gran auge la torpea,
el talent morint de fam,
el cór convertit en feche
y en olla de grills el cap.

El chardinet de l' Audiencia
com un planter de sebá,
y es sirco de moixigangues
el Teatro Prinsipal.
